DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

1. oktober 2009 *

I sag C-141/08 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 3. april 2008,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, Foshan (Kina), ved avocat J.-F. Bellis og barrister G. Vallera,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af barrister E. McGovern for solicitor B. O'Connor,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. van Vliet, T. Scharf og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, Rochdale (Det Forenede Kongerige),

Pirola SpA, Mapello (Italien),

Colombo New Scal SpA, Rovagnate (Italien),

ved Rechtsanwälte G. Berrisch og G. Wolf,

Den Italienske Republik ved R. Adam, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato W. Ferrante, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Ilešič (refererende dommer), A. Tizzano, A. Borg Barthet og E. Levits,

generaladvokat: E. Sharpston
justitssekretær: fuldmægtig R. Şereş,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. marts 2009,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. maj 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd. har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 29. januar 2008, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet (sag T-206/07, Sml. II, s. 1, herefter »den appellerede dom«), hvorved appellanten ikke fik medhold i sin påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 452/2007 af 23. april 2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken

Kina og Ukraine (EUT L 109, s. 12, herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som der ved forordningen indføres en antidumpingtold på importen af de af appellanten fremstillede strygebrætter.

Retsforskrifter

2 Med henblik på en konstatering af dumping indeholder artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2117/2005 af 21. december 2005 (EUT L 340, s. 17, herefter »grundforordningen«), i stk. 1-6 i de almindelige bestemmelser om metoden for fastsættelse af det beløb, der betegnes »den normale værdi«.

3 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), indeholder en særlig regel vedrørende metoden for fastsættelse af denne normale værdi for så vidt angår indførsel fra lande uden markedsøkonomi.

4 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), finder de almindelige bestemmelser, der er fastsat i nævnte artikels stk. 1-6, imidlertid anvendelse i forhold til visse lande, herunder Folkerepublikken Kina, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne eller disse producenter.

5 De ved afgørelsen af, om dette er tilfældet, relevante kriterier og procedurer er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c). Følgende er fastsat i denne bestemmelse:

»Et krav i henhold til [stk. 7,] litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at

— […]

— virksomhederne skal benytte ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som er i overensstemmelse med passende kontrollerede internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål

[…]

Det skal efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og efter at EF-industrien har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres, om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

6 I grundforordningens artikel 20 med overskriften »Fremlæggelse af oplysninger« er det i bestemmelsens stk. 2 fastsat, at parter kan anmode om endelig fremlæggelse af de

kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger. I denne artikels stk. 4 og 5 er følgende fastsat:

»4. Den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt. Oplysningerne fremlægges snarest muligt […] og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger i henhold til artikel 9. […] Fremlæggelsen af oplysningerne foregriber ikke senere afgørelser, som Kommissionen eller Rådet måtte træffe, men træffes sådanne afgørelser på grundlag af andre kendsgerninger og betragtninger, skal disse fremlægges snarest muligt.

5. Bemærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, tages kun i betragtning, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter.«

Tvistens baggrund

7 Appellanten, der er et selskab hjemmehørende i Foshan (Kina), producerer og eksporterer strygebrætter, primært til Den Europæiske Union.

8 Efter indgivelse af en klage fra selskaberne Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA og Colombo New Scal SpA (herefter »de intervenerende selskaber«) offentliggjorde Kommissionen den 4. februar 2006 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende import af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Ukraine (EUT C 29, s. 2).

9 Den 23. februar 2006 fremsatte appellanten en ansøgning i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), med henblik på at blive anerkendt med status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Kommissionen gennemførte i juni 2006 kontroller på appellantens hovedkontor og på et med appellanten forretningsmæssigt forbundet selskabs hovedkontor med henblik på at afgøre, om appellanten kunne indrømmes nævnte status, og for at fastsætte de omhandlede varers normale værdi på det kinesiske marked.

10 Kommissionen underrettede ved skrivelse af 11. august 2006 appellanten om, at den ikke fandt, at appellanten opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, og at appellanten dermed ikke kunne indrømmes status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Ifølge Kommissionen opfyldte appellantens regnskaber og revisionsrapporter nemlig ikke kravene i de internationale regnskabsstandarder (International Accounting Standards, herefter »IAS-standarderne«). Kommissionen besvarede ved skrivelse af 15. september 2006 de ved appellantens svar gjorte bemærkninger og underrettede appellanten om sin beslutning om ikke at indrømme appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

11 Den 30. oktober 2006 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1620/2006 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Ukraine (EUT L 300, s. 13) (herefter »den midlertidige forordning«). Denne forordning bekræftede afslaget på at indrømme appellantens status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og pålagde en midlertidig told på 18,1% på strygebrætter fremstillet af denne.

12 Den 1. december 2006 og den 18. januar 2007 fremkom appellanten med sine skriftlige bemærkninger til den midlertidige forordning, herunder spørgsmålet om beslutningen vedrørende status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Selskabet afgav ligeledes den 19. januar 2007 mundtligt sine bemærkninger under en høring på Kommissionens hjemsted. Efterfølgende fremsendte appellanten officielle statistikker til Kommissionen vedrørende den månedlige kinesiske import af stålprodukter i årene 2004 og 2005.

13 Ved skrivelse af 20. februar 2007 fremsendte Kommissionen et dokument med endelige, generelle oplysninger samt et dokument med endelige, særlige oplysninger til appellanten (herefter samlet »dokumenterne med endelige oplysninger af 20. februar 2007«). I det første dokument meddelte Kommissionen, at den havde til hensigt at indrømme appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og følgelig sænke den endelige dumpingmargen til 0%, henset til den faktiske omstændighed, at appellantens anmodning i lyset af nye oplysninger og forklaringer var troværdig og berettiget.

14 Kommissionen fandt, dels at de mangler i virksomhedens regnskabspraksis, som blev konstateret i forbindelse med de foreløbige forholdsregler, ikke var af væsentlig betydning for de økonomiske resultater, der er gengivet i regnskabet, dels at det ufuldstændige regnskab for det første ikke udgjorde et problem hvad angår oplysningerne om eksportsalget, for så vidt som Kommissionen allerede havde godtaget disse oplysninger, da den var i stand til at fastslå deres troværdighed, og for det andet, at regnskabet ikke var afgørende hvad angår hjemmemarkedssalget, som ikke var tilstrækkelig omfattende til at være repræsentativt. Kommissionen tilkendegav endvidere, at den normale værdi under disse omstændigheder skulle fastsættes på grundlag af produktionsomkostningerne, og at udgifterne til indkøb af stål var et væsentligt element i den henseende. Kommissionen fandt i den forbindelse, at de officielle kinesiske statistikoplysninger vedrørende stålimporten, der blev fremlagt under den administrative procedure, bekræftede troværdigheden af virksomhedens regnskabsoplysninger om udgifterne til indkøb af stål og således gjorde det muligt at beregne den normale værdi på grundlag af den beregnede værdi i Kina.

15 Ved skrivelse af 2. marts 2007 fremsendte de intervenerende selskaber, der havde givet anledning til indledningen af antidumpingproceduren, deres bemærkninger til dokumentet med endelige, generelle oplysninger af 20. februar 2007. Klagerne gjorde dels gældende, at appellanten ikke opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, dels at det sidste punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), var til hinder for, at institutionerne ændrer fastlæggelsen af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, under en igangværende procedure.

16 Den 6. marts 2007 undersøgte det i grundforordningens artikel 15 omhandlede rådgivende udvalg (herefter »det rådgivende udvalg«) arbejdsdokumentet, som det

havde modtaget fra Kommissionen den 20. februar 2007. Flere medlemmer af det rådgivende udvalg anfægtede, at appellanten var blevet tildelt status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

17 Ved telefax af 23. marts 2007 til appellanten fremsendte Kommissionen et revideret dokument med endelige, generelle oplysninger og et revideret dokument med særlige oplysninger til appellanten (herefter samlet »de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007«), hvoraf det fremgår, at Kommissionen havde foretaget en fornyet overvejelse af sine betragtninger af 20. februar 2007 vedrørende tildeling af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Den fandt nemlig bl.a., at appellantens praksis, der består i at modregne indtægter og udgifter og at bogføre salgstransaktionerne summarisk i sine regnskabsbøger i strid med periodiseringsprincippet, udgjorde en tilsidesættelse af IAS-standarderne, som var uforenelig med kravene i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c).

18 Samme dag forelagde Kommissionen ligeledes det endelige reviderede arbejdsdokument for medlemmerne af det rådgivende udvalg til høring. Det rådgivende udvalg godkendte dokumentet den 27. marts 2007 i en skriftlig procedure.

19 Den 29. marts 2007 fremlagde Kommissionen forslag om endelige foranstaltninger for Rådet, der byggede på oplysningerne i det reviderede dokument af 23. marts 2007 med endelige oplysninger.

20 Appellantens frist for at fremsætte sine bemærkninger til de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007 blev fastsat til den 29. marts 2007. Kommissionen forlængede denne frist til den 2. april 2007 på appellantens anmodning.

21 Den 2. april 2007 fremsatte appellanten sine bemærkninger til nævnte dokumenter. I den forbindelse bestred selskabet Kommissionens konklusion, hvorefter appellanten ikke opfyldte de opstillede betingelser for at blive tildelt status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og anmodede Kommissionen om ikke at tilslutte sig de intervenerende selskabers opfattelse, hvorefter grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, afskærer Kommissionen fra at ændre sin oprindelige beslutning om ikke at meddele sagsøgeren denne status.

22 Ved skrivelse af 4. april 2007 bekræftede Kommissionen sine konklusioner om, at appellanten ikke opfyldte de opstillede betingelser for at blive tildelt status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Kommissionen bemærkede i øvrigt, at retspraksis vedrørende bedømmelse af ansøgninger om tildeling af nævnte status ikke tillod, at der blev foretaget en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder.

23 Ved skrivelse af 5. april 2007 anmodede appellanten Kommissionen om at foreslå Rådet endelige foranstaltninger, der byggede på oplysningerne i dokumentet med endelige, generelle oplysninger af 20. februar 2007, eftersom konklusionen vedrørende status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, ifølge appellanten var baseret på en retlig fejl.

24 Den 23. april 2007 vedtog Rådet den omtvistede forordning. Denne forordning indførte en antidumpingtold på 18,1% på import af strygebrætter fremstillet af appellanten.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. juni 2007 anlagde appellanten søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede forordning, for så vidt som den indførte en antidumpingtold på import af strygebrætter fremstillet af selskabet. Samme

dag begærede appellanten sagen behandlet i henhold til den fremskyndede procedure, hvilken begæring blev imødekommet. Under proceduren for Retten intervenerede Kommissionen, de intervenerende selskaber og Den Italienske Republik til støtte for de af Rådet nedlagte påstande.

26 Ved den appellerede dom gav Retten ikke appellanten medhold i de nedlagte påstande, der var støttet på to anbringender vedrørende henholdsvis urigtig retsanvendelse ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar og af forordningens artikel 20, stk. 5.

27 Til støtte for det første anbringende gjorde appellanten gældende, at den eneste forklaring, Kommissionen har givet på den pludselige ændring i sin opfattelse med hensyn til tildeling af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, var indeholdt i skrivelsen af 4. april 2007, hvori Kommissionen fastslog, at retspraksis vedrørende prøvelse af ansøgninger om tildeling af en sådan status ikke tillader en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder. Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), som fortolket i Rettens dom af 14. november 2006, Nanjing Metalink mod Rådet (sag T-138/02, Sml. II, s. 4347), udelukker ikke, at Kommissionen under omstændigheder som de i denne sag foreliggende ville kunne ændre sit oprindelige standpunkt. Den af Kommissionen foretagne fortolkning af bl.a. denne bestemmelses sidste punktum var i øvrigt i strid med princippet om god forvaltningsskik. Forslaget om endelige foranstaltninger i henhold til nævnte artikel var følgelig støttet på en tilsidesættelse af nævnte bestemmelse, hvilket ligeledes medfører, at den omtvistede forordning er ugyldig.

28 Ved gennemgangen af det første anbringende har Retten i den appellerede doms præmis 42-50 søgt at kontrollere, hvorvidt Kommissionen har genovervejet sit forslag indeholdt i dokumenterne med endelige oplysninger af 20. februar 2007, fordi den var afskåret fra en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder. Retten har i den henseende først konstateret, at det fremgår af den omtvistede forordning og navnlig af 14.-16. betragtning hertil, at afslag på at ændre den fastsættelse af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, der fremgår af den midlertidige forordning, ikke var begrundet med, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, hindrer en fornyet bedømmelse af de samme faktiske

omstændigheder, men med manglende overholdelse af IAS-standarderne i forbindelse med appellantens regnskabsførelse og i fraværet af nye elementer, der kunne ændre denne vurdering.

29 Retten har endvidere bemærket, at det heller ikke fremgår af de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, at Kommissionens afvisning af at foreslå, at appellanten tildeles status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, var begrundet med forbuddet mod at foretage en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder.

30 Retten har endelig konstateret, at Kommissionens skrivelse af 4. april 2007 er det eneste dokument, hvori Kommissionen har angivet, at retspraksis vedrørende fastsættelsen af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, ikke tillader en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder. Den har dog i den appellerede doms præmis 49 lagt til grund, at det således i det hele fremgår af denne skrivelse, at Kommissionens bemærkning hvad angår den manglende mulighed for at foretage en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder er af mindre betydning, eftersom Kommissionen støttede sin afvisning af at foreslå, at sagsøgeren blev tildelt status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, på en bedømmelse af, om sagsøgeren opfyldte de gældende materielle kriterier.

31 Retten har i den appellerede doms præmis 50 konkluderet, at det af appellanten hævdede, hvorefter Kommissionen i den foreliggende sag har støttet sig på forbuddet mod at foretage en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder, savner grundlag i de faktiske omstændigheder. Den har fastslået, at det første anbringende af denne grund ikke kunne tiltrædes, hvorfor det var ufornødent at drøfte fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, og dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet.

32 Retten har i den appellerede doms præmis 54 tilføjet, at den omstændighed, at begrundelsen for den omtvistede forordning ikke forklarer, hvorfor konklusionerne i dokumenterne med endelige, generelle oplysninger af 20. februar 2007 ikke var underbyggede, og den omstændighed, hvis den findes bevist, at Kommissionen ikke er fremkommet med en forklaring i den forbindelse, ikke er af en sådan karakter, at de i sig selv kan føre til, at den omtvistede forordning er ulovlig.

33 For så vidt angår det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til forsvar og grundforordningens artikel 20, stk. 5, er dette blevet forkastet i den appellerede doms præmis 63-76. Appellanten havde gjort gældende, at en sådan tilsidesættelse var en følge af, at Kommissionen havde forelagt forslaget om endelige foranstaltninger, der byggede på de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, for Rådet knap seks dage efter fremsendelsen af dette dokument til appellanten, uden at afvente udløbet af tidagesfristen, der er fastsat i grundforordningens artikel 20, stk. 5, og fire dage før den dag, hvor appellanten senest skulle fremsende sine bemærkninger.

34 Retten fastslog indledningsvis i den appellerede doms præmis 63-70, at Kommissionen herved faktisk havde tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 5. Retten fastslog bl.a., at Kommissionens forelæggelse for Rådet af forslaget om endelige foranstaltninger ikke kunne finde sted før udløbet af den i denne bestemmelse fastsatte tidagesfrist. Ifølge Retten følger denne fortolkning af ordlyden af grundforordningens artikel 20, stk. 4, af den omstændighed, at det er nødvendigt at fortolke stk. 4 og 5 i denne artikel i sammenhæng, og for at sikre, at bemærkninger fra eventuelle interesserede parter faktisk bliver taget i betragtning af Kommissionen. Retten bemærkede således, at selve den omstændighed, at Rådet allerede har fået forelagt et forslag om endelige foranstaltninger, kan have betydning for den indvirkning, som bemærkningerne kan have.

35 Retten har endvidere i den forbindelse konstateret, at Kommissionen var forpligtet til at underrette de berørte parter om sit nye standpunkt, som den havde givet udtryk for i de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007. Retten bemærkede i den henseende, at eftersom der udtrykkeligt henvises til »andre kendsgerninger og betragtninger«, støtter grundforordningens artikel 20, stk. 4, ikke den opfattelse, hvorefter det ikke er nødvendigt at underrette de berørte parter, når der blot er tale om en ændret vurdering af faktiske elementer, som i øvrigt er uændrede.

36 Retten har imidlertid i den appellerede doms præmis 71-76 konkluderet, at tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 5, ikke kan påvirke indholdet af den omtvistede forordning og dermed heller ikke appellantens ret til forsvar og derfor ikke kan føre til, at den anfægtede forordning er ulovlig og skal annulleres. Retten

bemærkede således, at nævnte tilsidesættelse kun kan medføre, at den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som det er muligt, at den administrative procedure som følge af denne uregelmæssighed ville have kunnet føre til et andet resultat, og dermed reelt har påvirket appellantens ret til forsvar.

37 Retten konstaterede i den henseende, at det hvad angår fastlæggelsen af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, ikke fremgår af sagen, at de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007 præsenterede nye faktiske omstændigheder, som endnu ikke havde været bragt til appellantens kendskab. Den bemærkede, at Kommissionen i disse dokumenter alene underrettede appellanten om sin hensigt om at genoverveje sit tidligere standpunkt og således fastholde den oprindelige beslutning, der blev vedtaget den 15. september 2006, som blev gennemført ved den midlertidige forordning. Appellanten havde allerede i en tidligere fase i den administrative procedure haft mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger til det i de nævnte dokumenter på ny fremsatte standpunkt.

38 Vedrørende de af appellanten i skrivelsen af 2. april 2007 fremsatte bemærkninger om anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, og dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 75, at disse under alle omstændigheder ikke kunne påvirke indholdet i denne forordning, eftersom afvisningen af at tildele status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, således som det blev fastslået i forbindelse med det første anbringende, var støttet på anvendelse af de materielle kriterier.

Om appellen

39 Appellanten har i appelskriftet nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, og der gives selskabet medhold i de i første instans nedlagte påstande, idet den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på appellanten.

40 Rådet, de intervenerende selskaber og Den Italienske Republik har nedlagt påstand om, at appellen forkastes. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen afvises eller forkastes.

41 Til støtte for appellen har appellanten påberåbt sig to anbringender vedrørende henholdsvis en urigtig bedømmelse af betydningen af drøftelsen vedrørende fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), som følge af en urigtig gengivelse af sagsakter og en urigtig konklusion vedrørende virkningen af tilsidesættelsen af denne forordnings artikel 20, stk. 5.

Om det første anbringende

Parternes argumenter

42 Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten ikke har taget stilling til det første anbringende til støtte for annullationspåstanden, som den har forkastet på grundlag af en konstatering, der er i åbenbar modstrid med sagsakterne, nemlig at drøftelserne vedrørende fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk.7, litra c), og præmis 44 i dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet var uden betydning for den foreliggende sag.

43 Dette anbringendes første led vedrører den omstændighed, at Retten foretog urigtig retsanvendelse, for så vidt som den indholdsmæssige urigtighed af denne konstatering var en følge af sagsakterne og navnlig Rådets og Den Italienske Republiks processkrifter.

44 Rådet har således selv medgivet, at det netop var fordi Kommissionen var af den opfattelse, at de i dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet angivne nødvendige betingelser for at ændre den oprindeligt fastsatte løsning ikke var opfyldt, at den vendte tilbage hertil. Den Italienske Republik har ligeledes bekræftet, at spørgsmålet om fortolkning af det sidste punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), i lyset af dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet faktisk spillede en afgørende rolle ved Kommissionens beslutning om at foreslå endelige foranstaltninger baseret på dets oprindelige standpunkt. Under disse omstændigheder og i mangel af nye oplysninger vedrørende de faktiske omstændigheder i de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, hvilken omstændighed Retten selv bemærkede i den appellerede doms præmis 72, var Rettens konstatering, hvorefter nævnte spørgsmål alene var »af mindre betydning«, åbenbart urigtig.

45 Med dette anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at det således var med urette, at Retten afviste at tage stilling til nævnte spørgsmål.

46 Det er Rådets opfattelse, at det første anbringende på grund af dets selektive karakter ikke kan medføre ændring af Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder. De konstateringer, som appellanten i den anledning har fremført, tager ikke højde for alle elementer i sagsakterne og udelader bl.a. henvisning til tre dokumenter, hvorpå Retten har støttet sig. Det af Rådet under retsforhandlingerne for Retten indgivne svarskrift indeholder i øvrigt ingen beviser. Rådet har endvidere bestridt, at fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), har haft en væsentlig indvirkning i det foreliggende tilfælde, fordi enhver fortolkning ville være ført til samme resultat. Uanset om fortolkningen har haft væsentlig betydning eller ej, ville det under alle omstændigheder ikke på grundlag heraf kunne konkluderes, at Kommissionen har accepteret argumentet, hvorefter den var forpligtet til ikke at ændre sin oprindelige afgørelse.

47 Kommissionen nærer tvivl med hensyn til bevisværdien af Rådets og Den Italienske Republiks indlæg i denne sammenhæng, idet de ikke er parter i sagen, og derfor er dårligt rustede til at vurdere de grunde, der ledte Kommissionen til at vende tilbage til

sit oprindelige standpunkt. Under alle omstændigheder beviser disse indlæg ikke, at Retten foretog urigtig gengivelse af beviser. Ved beslutningen om at vende tilbage til det oprindelige standpunkt tog Kommissionen de af appellanten fremlagte nye elementer i betragtning, men konkluderede, at status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, i lyset af alle reaktionerne betragtet under ét på trods heraf ikke kunne tildeles som følge af de væsentlige mangler i appellantens regnskaber. Forslaget om endelige foranstaltninger blev derfor ikke støttet på noget forbud mod at ændre den oprindelige beslutning om ikke at indrømme denne status, men på den konklusion, at appellanten ikke opfyldte de relevante materielle kriterier. Kommissionen har gjort gældende, at den ville have ændret sin oprindelige afgørelse, hvis den havde været overbevist om, at appellanten havde fremført nye beviser, der kunne begrunde tildelingen af denne status.

48 Den Italienske Republik har gjort gældende, at det var med rette, at Retten lagde til grund, at der ikke forelå nye faktiske omstændigheder eller nye dokumenter, som kunne begrunde en ændring af Kommissionens oprindelige beslutning vedrørende spørgsmålet om tildeling af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Dermed støttede Kommissionen ikke blot sin opfattelse, hvorefter den bekræftede sin oprindelige afgørelse, på forbuddet mod at ændre opfattelse, men også på den afgørende omstændighed, at der ikke kunne ses bort fra de alvorlige uregelmæssigheder, der var blevet godtgjort som følge af nye beviser. Kommissionens skrivelse af 4. april 2007 indeholder en fyldig redegørelse for de mange grunde, der førte den til at bekræfte sin oprindelige beslutning. Den omstændighed, at de betingelser, hvorunder Kommissionen undtagelsesvis ville kunne ændre sit standpunkt vedrørende spørgsmålet om tildeling af status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, ikke var opfyldt i denne sag, udgjorde udelukkende én af disse grunde.

49 De intervenerende selskaber har gjort gældende, at det første anbringende er åbenbart grundløst, for så vidt som appellanten ikke har godtgjort, at Retten har foretaget urigtig gengivelse af de for den fremlagte beviser. Appellanten har bl.a. ikke tilbagevist den af Retten foretagne indgående bedømmelse af de relevante dokumenter, hvilket er tilstrækkeligt til, at det første anbringende bør forkastes. Endvidere støtter hverken de af Rådet og Den Italienske Republik til Retten indgivne processkrifter eller den appellerede doms præmis 72, hvortil appellanten har henvist, de konklusioner, som selskabet søger at drage heraf. De intervenerende selskaber har subsidiært gjort gældende, at appellantens fortolkning af dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet er urigtig.

Domstolens bemærkninger

50 Det første af appellantens påberåbte anbringende, hvorved selskabet har gjort gældende, at Retten urigtigt har lagt til grund, at den ikke var forpligtet til at udtale sig om spørgsmålet om fortolkningen af sidste punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er støttet på den antagelse, at Retten foretog urigtig gengivelse af beviser i sagsakterne for at nå den konklusion, at Kommissionen under de foreliggende omstændigheder ikke havde støttet sin afgørelse på forbuddet mod at foretage en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder, og at enhver drøftelse af dette spørgsmål derfor var uden betydning.

51 Det bemærkes, at Retten i denne henseende har støttet sig på 12. og 14. betragtning til den omtvistede forordning, på de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007 og på Kommissionens skrivelse af 4. april 2007.

52 For så vidt angår den omtvistede forordning og de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007 har Retten i den appellerede doms præmis 43-45 bemærket, at det ikke fremgik klart af den omtvistede forordning eller de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, at begrundelsen for Kommissionens afslag på at indrømme sagsøgeren status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, var baseret på forbuddet mod at foretage en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder. Retten har i denne forbindelse bl.a. bemærket, at disse dokumenter berettiger afslaget på at indrømme denne status, fordi appellantens regnskabspraksis ikke var i overensstemmelse med IAS-standarderne og således var støttet på et materielt kriterium. Appellanten har ikke anfægtet disse konstateringer.

53 For så vidt angår Kommissionens skrivelse af 4. april 2007 konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 46 og 47, at skrivelsen faktisk indeholdt henvisning til Rettens praksis om forbud mod en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder. Retten bemærkede imidlertid i nævnte doms præmis 48, at Kommissionen på den ene side støttede sit afslag på at anerkende sagsøgerens status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, på den omstændighed, at sagsøgerens regnskaber ikke var i overensstemmelse med IAS-standarderne, og på den

anden side, at oplysningerne vedrørende stålprisen ikke gav anledning til en ny vurdering af manglerne i disse regnskaber.

54 Appellanten har ikke bestridt disse konstateringer, men er uenig i den bedømmelse, som Retten på grundlag heraf har foretaget i den appellerede doms præmis 49, hvorefter det i det hele af denne skrivelse fremgår, at Kommissionens bemærkning hvad angår den manglende mulighed for at foretage en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder er af mindre betydning, eftersom Kommissionen støttede sin afvisning af at foreslå, at sagsøgeren blev tildelt status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, på en bedømmelse af, om sagsøgeren opfyldte de gældende materielle kriterier.

55 Appellanten opfordrer dermed Domstolen til at sætte sin egen bedømmelse i stedet for den, som Retten har foretaget.

56 Det følger af Domstolens faste praksis, at alene Retten er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, Retten har behandlet, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Vurderingen af de faktiske omstændigheder er følgelig ikke et retsspørgsmål og er dermed ikke undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre beviserne herfor er gengivet urigtigt (jf. dom 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 29, af 15.6.2000, sag C-237/98 P, Dorsch Consult mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4549, præmis 35, og af 23.4.2009, sag C-425/07 P, AEPI mod Kommissionen, Sml. I, s. 3205, præmis 44).

57 For så vidt som appellanten har gjort gældende, at der er foretaget urigtig gengivelse af Kommissionens skrivelse af 4. april 2007, skal det bemærkes, at Retten ikke med rette kan kritiseres for at have foretaget en urigtig gengivelse heraf. Således som

generaladvokaten har fremhævet i punkt 77 og 78 i forslaget til afgørelse, ville nævnte skrivelse kunne fortolkes således, som appellanten har foreslået, men det må konstateres, at en sådan fortolkning ikke udgør den eneste konklusion, der ville kunne drages af skrivelsens indhold.

58 Domstolen kan endvidere ikke godtage appellantens argument, hvorefter den eneste mulige forklaring på ændringen i Kommissionens holdning var, at den lod sig overbevise af argumenter, der blev fremsat af de intervenerende selskaber og nogle medlemsstater inden for antidumping-udvalget, der gjorde gældende, at sidste punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), var til hinder for, at Kommissionen kunne ændre sin oprindelige beslutning om ikke at tildele appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

59 Således som Retten har konstateret i den appellerede doms præmis 14, støttede de intervenerende selskaber deres bemærkninger til dokumentet med endelige, generelle oplysninger af 20. februar 2007, der blev indgivet den 2. marts 2007, på argumentet, hvorefter appellanten ikke opfyldte det materielle kriterium i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led.

60 Det fremgår af nævnte skrivelse, at de intervenerende selskaber bl.a. gjorde gældende, at dette kriterium skal fortolkes strengt, og at det med henblik på vurderingen heraf er uden betydning, hvorvidt manglerne ved appellantens regnskabsføring, der ikke er blevet bestridt af appellanten, og som i en række henseender er i strid med IAS-standarderne, faktisk havde en indvirkning på regnskabernes resultat. De har ligeledes gjort gældende, at appellantens forklaringer i den forbindelse under alle omstændigheder er ukorrekte, og at Kommissionen ikke har givet nogen forklaring på årsagen til, at den har accepteret dem. Endelig har de gjort gældende, at beviserne for de kinesiske stålimportpriser var uden betydning for spørgsmålet, om sagsøgerens regnskaber var i overensstemmelse med IAS-standarderne, og at appellanten under alle omstændigheder hovedsageligt og udelukkende anvendte indenlandsk stål.

61 Kommissionen har selv i sit for Retten afgivne interventionsindlæg forklaret, at den fortsatte sine overvejelser efter de intervenerende selskabers bemærkninger og den tvivl, som nogle medlemsstater havde givet udtryk for vedrørende tanken om at tildele appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, på grundlag af de af selskabet fremlagte taloplysninger vedrørende de kinesiske stålimportpriser. I lyset af disse reaktioner nåede Kommissionen til den konklusion, at de nævnte taloplysninger, henset til de vedrørende appellantens regnskabsmateriale konstaterede mangler, ikke kunne lede til den antagelse, at det kriterium, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, var opfyldt, og at den derfor ikke havde andet valg end at nægte at tildele appellanten denne status. Kommissionen har i den forbindelse ligeledes fremhævet, at den ikke anså sig for forpligtet til at foreslå Rådet foranstaltninger, som den antog for urigtige, og den var af den opfattelse, at dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet ikke kunne fortolkes således, at der herved er pålagt en sådan forpligtelse.

62 Følgelig kunne Retten på grundlag af sagens akter konkludere, at årsagen til, at Kommissionen skiftede standpunkt mellem de endelige dokumenter med oplysninger af 20. februar 2007 og de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, i modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, ikke kun var, at det var forbudt at ændre den oprindelige beslutning om ikke at indrømme denne status til appellanten, men var en følge af overvejelser i forbindelse med fortolkningen af de materielle kriterier, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led.

63 Denne konstatering kan endvidere ikke ændres af appellantens argument, hvorefter indholdet af de i første instans af Rådet og den italienske regering afgivne indlæg viser, at ændringen af standpunktet blev begrundet i forbuddet mod at ændre den oprindelige afgørelse. Selv om disse bemærkninger kunne betragtes som »beviser«, står det, således som generaladvokaten har anført i punkt 79 og 80 i forslaget til afgørelse, fast, at andre i sagen foreliggende beviser, navnlig det af Kommissionen for Retten afgivne interventionsindlæg, viser det modsatte af, hvad der ifølge appellanten følger af de nævnte indlæg. Henset til den faktiske omstændighed, at indlæggene fra Rådet og Den Italienske Republik ikke har absolut bevisværdi, og at Retten er forpligtet til at foretage en samlet vurdering af alle de i sagsakterne indeholdte beviser, kan den ikke kritiseres

for at have foretaget en urigtig gengivelse af disse beviser ved i det væsentlige at have godtaget den forklaring, som Kommissionen selv har givet vedrørende sin ændring af standpunkt, i stedet for den forklaring, der angiveligt er bragt i forslag af parter, der udgør tredjemænd i forhold til Kommissionens interne beslutningsproces.

64 Retten kan følgelig ikke kritiseres for at have foretaget en urigtig gengivelse af sagsakterne, idet den fastslog, at der ikke er noget sagligt grundlag for appellantens antagelse, hvorefter Kommissionens afgørelse i den foreliggende sag var støttet på forbuddet mod at foretage en fornyet bedømmelse af de samme faktiske omstændigheder.

65 Følgelig bør det første appelanbringende forkastes.

Om det andet anbringende

Parternes argumenter

66 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten med urette konkluderede, at den tilsidesættelse af retten til forsvar, som Retten havde konstateret, ikke kunne føre til annullation af den omtvistede forordning med den begrundelse, at der under alle omstændigheder ikke forelå nogen mulighed for, at den administrative procedure kunne have medført et andet resultat. Da spørgsmålet om fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), ikke kun udgjorde et uvæsentligt, men grundlæggende problem, fratog nævnte tilsidesættelse appellanten muligheden for at

godtgøre over for Kommissionen, at dens fortolkning var urigtig, og at Kommissionen var helt berettiget til at foreslå Rådet endelige foranstaltninger baseret på konklusionerne i dokumentet med endelige, generelle oplysninger af 20. februar 2007. Appellantens situation blev derfor konkret berørt, for så vidt som selskabet blev frataget muligheden for, at den administrative procedure kunne have medført et radikalt anderledes resultat.

67 Rådet, der støttes af Kommissionen, de intervenerende selskaber og Den Italienske Republik, billiger Rettens konstatering, hvorefter overtrædelse af grundforordningens artikel 20, stk. 5, ikke bør føre til annullation af den omtvistede forordning, fordi der i det foreliggende tilfælde ikke forelå nogen tilsidesættelse af appellantens ret til forsvar.

68 Ifølge disse parter er det andet appelanbringende støttet på urigtige forudsætninger, herunder bl.a. den faktiske omstændighed, at appellanten kunne have fremført nye argumenter, som kunne have fået Kommissionen til at ændre sin opfattelse, at Kommissionens beslutning om at vende tilbage til sit oprindelige standpunkt var begrundet i forbuddet mod at ændre dette standpunkt, og at Retten fastslog, at appellantens ret til forsvar var blevet tilsidesat. Kommissionen har heraf draget den konklusion, at det andet anbringende skal afvises eller er uvirksomt. De intervenerende selskaber har gjort gældende, at dette anbringende åbenbart skal afvises eller forkastes som ugrundet, idet de bl.a. har gjort gældende, at appellanten ikke har identificeret den konklusion i den appellerede dom, som selskabet anfægter, og ikke har foretaget en tydelig angivelse af den urigtige retsanvendelse, som den kritiserer Retten for at have foretaget.

69 Rådet, Kommissionen og — ved et subsidiært anbringende — de intervenerende selskaber har anfægtet den af Retten foretagne fortolkning af grundforordningens artikel 20, stk. 4 og 5, hvorefter bestemmelsen indebærer en tidagesfrist for fremsættelse af bemærkninger, når Kommissionen støtter sin beslutning på faktiske omstændigheder og betragtninger, der er forskellige fra dem, der er anført i de endelige oplysninger. Denne fortolkning kan ikke udledes af ordlyden af grundforordningens artikel 20, stk. 4, er uforholdsmæssig og giver anledning til betydelige praktiske vanskeligheder for Kommissionen i forhold til de formelle frister, der er fastsat i denne forordning.

70 Kommissionen har bl.a. gjort gældende, at de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007 i det væsentlige udgør en »fremlæggelse« som omhandlet i grundforordningens artikel 20, stk. 4, og ikke en form for »endelig fremlæggelse af oplysninger« som omhandlet i nævnte artikels stk. 5, hvorfor den i nævnte artikel 20 fastsatte frist er uden betydning.

71 Rådet har endvidere gjort gældende, at den almindelige ret til forsvar fortsat finder anvendelse uafhængigt af fortolkningen af grundforordningens artikel 20, stk. 5, og at den frist, der i henhold til nævnte ret finder anvendelse, afhænger af de i den enkelte sag foreliggende omstændigheder. En periode på ti dage efter Kommissionens meddelelse af faktiske omstændigheder og betragtninger, der er forskellige fra dem, der fremgår af de endelige oplysninger, vil ikke nødvendigvis altid være tilstrækkelig til at sikre, at retten til forsvar iagttages.

Domstolens bemærkninger

72 Det andet anbringende er rettet mod Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 76, hvorefter Kommissionens tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 5, ikke kan påvirke indholdet af den omtvistede forordning og dermed heller ikke appellantens ret til forsvar.

73 Indledningsvis bemærkes, at Retten i modsætning til, hvad bl.a. Rådet og Kommissionen har gjort gældende, ikke har foretaget urigtig retsanvendelse ved i den appellerede doms præmis 70, at fastslå, at Kommissionen faktisk har tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 5, ved at sende sit forslag om endelige foranstaltninger til Rådet kun seks dage efter at have tilsendt appellanten de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007 og dermed inden udløbet af den i denne bestemmelse fastsatte tidagesfrist.

74 Det var med rette, at Retten bemærkede, at Kommissionen i dette tilfælde var forpligtet at oplyse appellanten om sit nye standpunkt som angivet i de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, og at den ved fremsendelse af disse dokumenter skulle overholde fristen i grundforordningens artikel 20, stk. 5.

75 Det skal i denne henseende indledningsvis fastslås, at der i den foreliggende sag i modsætning til, hvad Kommissionen og Rådet har foreslået, ikke opstår spørgsmål om, hvorvidt enhver mindre væsentlig ændring af en oplysning ligeledes skal kvalificeres som en »oplysning« som omhandlet i nævnte bestemmelse, som kræver, at den i bestemmelsen fastsatte frist iagttages.

76 I denne sammenhæng er det tilstrækkeligt at konstatere, at det i den foreliggende sag ikke kun drejer sig om en sådan mindre væsentlig ændring, men om en væsentlig ændring af Kommissionens standpunkt mellem fremlæggelsen af dokumenterne med endelige oplysninger af 20. februar 2007 og dem, der blev fremlagt den 23. marts samme år, hvilken ændring havde væsentlige konsekvenser for appellanten, herunder forslaget til en endelig antidumpingtold på 18,1% i stedet for 0%, som forudset i de første dokumenter med endelige oplysninger.

77 Dernæst var det med rette, at Retten lagde til grund, at Kommissionen, for så vidt som grundforordningens artikel 20, stk. 5, finder anvendelse, ikke kunne sende sit endelige forslag til Rådet inden udløbet af den i denne bestemmelse fastsatte frist.

78 Således som Retten har fremhævet, følger denne fortolkning ikke kun af den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, men er også nødvendig for at sikre, at bemærkninger fra eventuelle interesserede parter faktisk bliver taget i betragtning af Kommission på en virkningsfuld og upartisk måde. Selve den omstændighed, at Rådet allerede har fået forelagt et forslag om endelige foranstaltninger, kan have betydning for den indvirkning, som bemærkningerne kan have.

79 Endelig kan de eventuelle vanskeligheder, som institutionerne måtte have ved at overholde de i grundforordningen fastsatte frister, ikke have til følge, at de i denne forordning fastsatte frister tilsidesættes, da de berørte virksomheders ret til forsvar skal beskyttes. Det påhviler derimod institutionerne og navnlig Kommissionen at tage hensyn til de tidsmæssige begrænsninger, som er foreskrevet ved forordningen, idet den samtidig skal iagttage disse virksomheders ret til forsvar.

80 Desuden har Kommissionen i den foreliggende sag selv indrømmet sagsøgeren en frist på ti dage, som den skal respektere, da der ellers vil være tale om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

81 For så vidt angår de af appellanten påberåbte argumenter til støtte for det andet anbringende skal det indledningsvis konstateres, at det var med rette, at Retten i en appellerede doms præmis 71 fastslog, at den manglende overholdelse af tidagesfristen i grundforordningens artikel 20, stk. 5, kun kunne medføre, at den omtvistede forordning skulle annulleres, for så vidt som det er muligt, at den administrative procedure som følge af denne uregelmæssighed ville have kunnet føre til et andet resultat, og dermed reelt have påvirket appellantens ret til forsvar (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.7.1980, sag 30/78, Distillers Company mod Kommissionen, Sml. s. 2229, præmis 26, af 21.3.1990, sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, »Tubemeuse«, Sml. I, s. 959, præmis 48, og af 2.10.2003, sag C-194/99 P, Thyssen Stahl mod Kommissionen, Sml. I, s. 10821, præmis 31).

82 For så vidt som appellanten har gjort gældende, at Retten imidlertid har foretaget urigtig retsanvendelse ved anvendelsen af denne retspraksis, er det nødvendigt at overveje, om Retten på grundlag af den i den appellerede doms præmis 72-75 gengivne begrundelse var berettiget til at nå til den konklusion, at appellantens ret til forsvar i det foreliggende tilfælde ikke blev påvirket.

83 Det fremgår af fast retspraksis, at under enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en bebyrdende retsakt, er overholdelse af retten til

forsvar et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som skal sikres, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure. Princippet indebærer, at de adressater for en beslutning, hvis interesser i væsentlig grad berøres deraf, skal have mulighed for at gøre deres synspunkter gældende (jf. bl.a. dom af 24.10.1996, sag C-32/95 P, Kommissionen mod Lisrestal m.fl., Sml. I, s. 5373, præmis 21, af 21.9.2000, sag C-462/98 P, Mediocurso mod Kommissionen, Sml. I, s. 7183, præmis 36, og af 9.6.2005, sag C-287/02, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 5093, præmis 37).

84 Således som det fremgår af Rettens konstateringer, fremførte appellanten i sin skrivelse af 2. april 2007, hvorved selskabet fremsatte bemærkninger til de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, argumenter både vedrørende spørgsmålet, om selskabet opfyldte det materielle kriterium, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, og hvorvidt Kommissionen i lyset af artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, er retligt bundet af sin oprindelige beslutning om ikke at tildele status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

85 Det er endvidere ubestridt, at Kommissionen på trods af den faktiske omstændighed, at nævnte skrivelse blev tilsendt den inden for den i grundforordningens artikel 20, stk. 5, fastsatte frist, som følge af sin manglende iagttagelse af denne frist var uvidende om indholdet af denne skrivelse, da den sendte forslaget til endelige foranstaltninger til Rådet.

86 Hvad for det første angår de i nævnte skrivelse påberåbte argumenter vedrørende det materielle kriterium, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, har Retten i den appellerede doms præmis 72-74 fastslået, at disse argumenter ikke kunne ændre indholdet af den omtvistede forordning af tre grunde.

87 For det første fremgik det ikke af sagsakterne, at de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007 indeholdt nye faktiske oplysninger, der ikke tidligere var blevet bragt til appellantens kundskab. Derefter havde appellanten mulighed for på et tidligere tidspunkt i den administrative procedure at udtale sig om det i nævnte dokumenter på ny tilkendegivne standpunkt. Endelig fremgik det ikke af skrivelsen af 2. april 2007, at appellanten havde fremført nye argumenter som svar på Kommissionens stillingtagen.

88 Det skal konstateres, at disse grunde i sig selv ikke er tilstrækkelige til at udelukke muligheden for, at resultatet af den administrative procedure kunne have været anderledes, hvis Kommissionen havde været bekendt med skrivelsen af 2. april 2007, før den sendte sit forslag til endelige foranstaltninger til Rådet.

89 Det bemærkes i denne henseende bl.a., at Kommissionen selv, således som det er blevet bemærket i denne doms præmis 61, i sit for Retten afgivne interventionsindlæg har forklaret, at den udelukkende efter de intervenerende selskabers og nogle medlemsstaters bemærkninger ændrede sin beslutning om at tildele appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, der var anført i dokumenterne med endelige oplysninger af 20. februar 2007.

90 Det er således ubestridt, at Kommissionen ikke kun ændrede denne beslutning af grunde, der allerede var indeholdt i dens oprindelige beslutning om ikke at tildele appellanten denne status, men i lyset af de argumenter, som var blevet den forelagt af de intervenerende selskaber og visse medlemsstater. Det er endvidere ubestridt, at formålet med disse argumenter var at godtgøre, at de af appellanten fremlagte bemærkninger og dokumenter ikke burde have foranlediget Kommissionen til at ændre sin oprindelige beslutning om ikke at tildele denne status.

91 På den baggrund kan det ikke med rette med støtte i de i den appellerede doms præmis 72-74 anførte grunde gøres gældende, at appellantens ret til forsvar ikke faktisk blev negativt påvirket af den omstændighed, at selskabet ikke fik mulighed for på virkningsfuld måde at fremsætte sine synspunkter vedrørende de spørgsmål, som disse argumenter rejser, herunder især spørgsmålet, om selskabet på trods af visse mangler i dets regnskaber kunne have været blevet tildelt status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, på grundlag af de taloplysninger om kinesiske stålimportpriser, som det havde fremlagt under den administrative procedure.

92 Navnlig henset til denne procedures forløb og den omstændighed, at Kommissionen allerede havde ændret sit standpunkt to gange som følge af de bemærkninger, der blev forelagt af de interesserede parter, kan det ikke udelukkes, at Kommissionen kunne have ændret sin holdning endnu en gang på grundlag af de af appellanten i selskabets skrivelse af 2. april 2007 fremførte argumenter, som ifølge de i den appellerede doms præmis 74 foretagne konstateringer vedrører spørgsmålet om, hvilken betydning de konstaterede uregelmæssigheder i appellantens regnskab skulle tillægges, samt hvilke konsekvenser oplysningerne om prisen på importeret stål skulle have.

93 Det bemærkes i denne henseende, at retten til forsvar er af afgørende betydning i procedurer som den i denne sag omhandlede (jf. i denne retning dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 15-17, og, analogt, dom af 21.9.2006, sag C-113/04 P, Technische Unie mod Kommissionen, Sml. I, s. 8831, præmis 55).

94 Det bemærkes endvidere, at det fremgår af Domstolens praksis, at det ikke kan pålægges appellanten at godtgøre, at Kommissionens beslutning ville have fået et andet indhold, men blot, at en sådan mulighed ikke helt kan udelukkes, da appellanten kunne have forberedt et bedre forsvar, hvis der ikke havde foreligget den formelle fejl (jf. dommen i sagen Thyssen Stahl mod Kommissionen, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

95 Hvad for det andet angår argumenterne i skrivelsen af 2. april 2007, som appellanten har påberåbt sig, vedrørende hvorvidt Kommissionen i lyset af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, er bundet af sin oprindelige beslutning om ikke at tildele status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, har Retten i den appellerede doms præmis 75 lagt til grund, at disse argumenter under alle omstændigheder ikke påvirkede indholdet i den omtvistede forordning, eftersom afvisningen af at tildele denne status var baseret på det materielle kriterium.

96 Den faktiske omstændighed, at Kommissionen har støttet sig på det materielle kriterium i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, ved sin beslutning om ikke at tildele denne status i de reviderede dokumenter med endelige oplysninger af 23. marts 2007, er ikke i sig selv tilstrækkelig til at udelukke muligheden for, at argumenterne om fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, som appellanten havde lejlighed til at fremlægge for første gang i denne skrivelse, kunne have haft indflydelse på indholdet af forslaget til endelige foranstaltninger.

97 Da det, således som det er anført i præmis 92 ovenfor, ikke kan udelukkes, at Kommissionen ville have ændret sin holdning endnu en gang som følge af appellantens bemærkninger vedrørende det materielle kriterium i selskabets skrivelse af 2. april 2007, var spørgsmålet, om Kommissionen uanset ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, stadig kunne ændre sin oprindelige beslutning om afslag, af særlig betydning.

98 Selv om Kommissionen endelig havde været overbevist om, at appellanten opfyldte det materielle kriterium, kunne den kun have foreslået at tildele selskabet status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, hvis den havde været overbevist om, at den i modsætning til, hvad visse medlemsstater og de intervenerende selskaber gjorde gældende, ikke var bundet af sin oprindelige beslutning om ikke at indrømme denne status.

99 I modsætning til, hvad Retten har konstateret i den appellerede doms præmis 75, er dette spørgsmåls betydning på ingen måde svækket af den i samme doms præmis 48 og 49 foretagne konstatering, hvorefter Kommissionens bemærkning i sin skrivelse af 4. april 2007 hvad angår den angiveligt manglende mulighed for at ændre sin oprindelige beslutning om ikke at tildele appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, var af mindre betydning.

100 Således som Retten kunne konkludere i den appellerede doms præmis 50, var det ganske vist som følge af denne konstatering muligt at forkaste det første anbringende, som var støttet på den forudsætning, at Kommissionen var vendt tilbage til sin oprindelige beslutning om ikke at tildele appellanten nævnte status med den begrundelse, at det var den forbudt at ændre beslutningen.

101 Det skal imidlertid bemærkes, at nævnte konstatering ikke var tilstrækkelig til inden for rammerne af gennemgangen af det andet anbringende at godtgøre, at appellantens ret til forsvar ikke blev påvirket negativt af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 5.

102 Som anført i denne doms præmis 78, kan den omstændighed, at Rådet af Kommissionen allerede havde fået forelagt et forslag om endelige foranstaltninger, inden den modtog appellantens bemærkninger i selskabets skrivelse af 2. april 2007, have betydning for de konsekvenser, som disse bemærkninger kunne have haft. Hvis Kommissionen havde været bekendt med disse bemærkninger inden fremlæggelsen af forslaget til endelige foranstaltninger, ville den have haft større spillerum ved sin vurdering af disse foranstaltninger og kunne have nået til andre konklusioner, herunder hvorvidt det var den tilladt at ændre sin oprindelige beslutning om ikke at tildele appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

103 Det skal konstateres, at Retten under disse omstændigheder ikke, således som den har gjort i den appellerede doms præmis 75, kunne begrænse sig til at foretage henvisning til samme doms præmis 48 og 49 og dermed indholdet af Kommissionens skrivelse af

4. april 2007. Eftersom denne skrivelse først blev affattet, efter at Kommissionen allerede havde sendt sit forslag om endelige foranstaltninger til Rådet, og dermed efter at den havde tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 5, burde Retten have undersøgt, hvorvidt indholdet af dette forslag og af denne skrivelse kunne have været anderledes, hvis denne bestemmelse ikke var blevet tilsidesat.

104 Det følger af det ovenstående, at Retten ikke var berettiget til, på grundlag af den appellerede doms præmis 72-75 at udelukke muligheden for, at Kommissionens tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 5, kunne påvirke indholdet af den omtvistede forordning og dermed appellantens ret til forsvar. Da Retten således har foretaget urigtig retsanvendelse, skal det andet anbringende lægges til grund.

105 Følgelig bør den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten fastslog, at appellantens ret til forsvar ikke blev berørt af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 5.

Om søgsmålet for Retten

106 Ifølge artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statutten for Domstolen kan Domstolen, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette er tilfældet i den foreliggende sag.

107 Således som det er anført i denne doms præmis 81, kan den manglende overholdelse af tidagesfristen i grundforordningens artikel 20, stk. 5, kun medføre, at den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som det er muligt, at den administrative procedure som følge af denne uregelmæssighed ville have kunnet føre til et andet resultat, og dermed reelt har påvirket appellantens ret til forsvar.

108 Det er derfor nødvendigt at overveje, om det kan udelukkes, at der var en sådan mulighed i den foreliggende sag.

109 Selv hvis det antoges, at Kommissionen af skrivelsen af 2. april 2007 var blevet overbevist om, at appellanten opfyldte det materielle kriterium, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, andet led, ville dette være tilfældet, hvis det i henhold til artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, var Kommissionen forbudt at ændre sin oprindelige beslutning om ikke at tildele appellanten status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår.

110 Det er i de to sidste punktummer i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), fastsat, at spørgsmålet om, hvorvidt producenten opfylder de i denne bestemmelse fastsatte materielle kriterier, afgøres inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen, og at denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.

111 I lyset af legalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik kan denne bestemmelse ikke fortolkes således, at Kommissionen forpligtes til at foreslå Rådet endelige foranstaltninger, hvorved der til skade for den berørte virksomhed fastholdes en fejl i den oprindelige vurdering af de materielle kriterier.

112 I tilfælde af, at Kommissionen i løbet af undersøgelsen bliver klar over, at en virksomhed i modsætning til Kommissionens oprindelige vurdering opfylder kriterierne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, skal den træffe passende foranstaltninger, idet den samtidig sikrer, at de proceduremæssige garantier, der er fastsat i grundforordningen, opfyldes.

113 Det følger heraf, at Kommissionen stadig kunne have ændret sit standpunkt efter modtagelsen af appellantens skrivelse af 2. april 2007.

114 For så vidt som det således ikke kan udelukkes, at Kommissionen ville have foreslået Rådet endelige foranstaltninger, der ville have været mere fordelagtige for appellanten, hvis den havde været bekendt med indholdet af denne skrivelse, og hvis Rådet i dette tilfælde ville have fulgt dette forslag, bør det konstateres, at appellantens ret til forsvar faktisk blev berørt af den manglende overholdelse af tidagesfristen i grundforordningens artikel 20, stk. 5, hvilket førte til, at Kommissionen ikke tog indholdet af denne skrivelse i betragtning på et passende tidspunkt.

115 Den omtvistede forordning skal derfor annulleres, for så vidt som den pålægger en antidumpingtold på importen af strygebrætter fremstillet af appellanten.

Sagens omkostninger

116 Procesreglementets artikel 122 bestemmer, at såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagens omkostninger.

117 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Appellanten har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger. Rådet har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i de to instanser.

118 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 4, der i medfør af artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bærer de medlemsstater og institutioner, der er interveneret i tvisten, deres egne omkostninger. I overensstemmelse med denne bestemmelse bør der træffes bestemmelse om, at Den Italienske Republik og Kommissionen bærer deres egne omkostninger. I medfør af samme bestemmelses stk. 3 kan Domstolen træffe afgørelse om, at andre intervenienter end medlemsstater eller institutioner skal bære deres egne omkostninger. Der bør i medfør af denne bestemmelse træffes bestemmelse om, at de intervenerende selskaber skal bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Dommen af 29. januar 2008 afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet (sag T-206/07), ophæves, for så vidt som Retten herved har fastslået, at Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co Ltd.'s ret til forsvar ikke blev berørt af tilsidesættelsen af artikel 20, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab.

2) **Rådets forordning (EF) nr. 452/2007 af 23. april 2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Ukraine annulleres, for så vidt som der ved forordningen indføres en antidumpingtold på importen af de af Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd. fremstillede strygebrætter.**

3) **Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger i de to instanser.**

4) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA og Den Italienske Republik bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter